

Olympisch Drama

Is er een beeld wat het misplaatst religieus sentiment en moreel failliet van deze Spelen beter uitdrukt? De Griekse windsurfer Nikos Kaklamanakis die in plaats van de van dopinggebruik verdachte Griekse sprinter Costa Kenteris het 'goddelijk' vuur in het Olympisch Stadion ontsteekt. Vast wel, want deze Spelen kenmerkt zich door schandalen en willekeurig religieus effectbejag. Misschien is het heidense Olympische vuur zo kwaad nog niet omdat we daar sinds de Spelen van '28 inmiddels aan zijn gewend. Hoewel de geschiedenis van de fakkeltocht op z'n minst verdacht te noemen is, vanwege haar achtergrond als propagandastunt voor de Nazi-spelen van '36 in Berlijn. Maar waarom moet er voor deze Spelen zondig nog meer uit de kast worden gehaald? Waarom moet zondig offerande aan Zeus en Apollo nieuw leven worden ingeblazen? Het neigt allemaal naar pantheïstisch eclecticisme om maar grote gevoelens op te roepen. En wat het morele gehalte betreft: maken de veroordeling van het Koreaanse IOC-lid en schorsing van een handvol positief bevonden sporters (waaronder Kenteris) de Spelen nu schoon? We weten toch sinds het BBC-programma Panorama dat vrijwel de hele IOC-klied omkoopbaar en corrupt is. En welke sportieve incrowd zal nog met de hand op het hart durven ontkennen dat doping standaard is in de topsport? Nee, het is allemaal schone schijn en klatergoud.

En toch, toch ontroert het me als ik zo'n Hongaars anabolen-kanon na zijn winnende worp bij het discuswerpen huilend in de armen van zijn trainer zie vallen. En ik moet ook huilen als ik de beste atlete die Ierland ooit heeft gekend, de inmiddels 34-jarige Sonia O'Sullivan, op die finale van de 5000 m hopeloos zie vechten in haar laatste bocht, terwijl de rest van het veld al lang en breed binnen is, en het publiek haar als een waanzinnige toejuicht. Ze begint te stralen en zwaait, ze gaat zelfs wat harder lopen, maar als ze de streep nadert moet ze huilen. Tranen van pijn en geluk. Pijn omdat ze heel diep is gegaan en verre van het resultaat neerzet waarmee ze glorieus afscheid wilde nemen. Geluk omdat de steun van het publiek onverwacht overweldigend was. Nog een keer tranen toen Svetlana Khorkina, op haar koninginnenummer de brug ongelijk, voor de derde achtereenvolgende keer opging voor goud. Vlak na een nog nooit eerder vertoonde briljante actie gleed haar hand bij een eenvoudige routine weg en viel ze. Weg drie keer goud, weg eeuwige roem. Ik moest huilen. Zij niet, wel teleurgesteld, maar niet verbitterd. Deze hele Spelen maakte ze al een rustige en zelfs gelukkige indruk. Ze leek gegroeid, deze diva van het Russische turnen. Van een over het paard getild verwend kindsterretje tot een volwassen vrouw, die inmiddels begrijpt dat andere dingen belangrijker kunnen zijn dan winnen.

Geen tranen, maar wel slappe knieën als ik zie hoe de Roemeense turnster Catalina Ponor in haar oefeningen perfectie met gratie verenigt, en in haar hele verschijning toch zo gevoelig en kwetsbaar lijkt. Maar of ik nu met slappe knieën zit te kijken of met een brok in de keel, veel maakt het niet uit, want eigenlijk ben ik bij voorbaat al onder de indruk. Ieder optreden raakt me. Al die trainingsuren, al die opofferingen, die in dat ene moment, onder immense druk, hun belofte moeten waarmaken. En dat allemaal voor zo iets vluchtigs en wisselvalligs als roem en erkenning. Ik vind het iedere keer weer net een gospel.

Maar dan weet ik het allemaal niet zo goed meer. Wat is nu belangrijker: geraakt worden door menselijk drama, of boos worden op vermeende heidense symbolen en omkoopbare IOC-leden? Zou ik bij het laatste oordeel, als ik voor de bruiloftzaal zijner Heerlijkheid sta, worden afgerekend op mijn verzaking om in scherpe bewoordingen de heidense symboliek van de Spelen te veroordelen? Als dat zo is, dan wil ik geen Christen zijn. Want ik wil niet tot God bidden om arendsogen, waarmee ik zonden van anderen scherp kan veroordelen. Ik wil niet met een morele vinger in de lucht zwaaien en blind zijn voor al het andere. Ik wil bidden om tranen van ontroering die mijn hart zacht en ontvankelijk maken. Ben ik dan geen Christen als ik liever zo wil zijn? Christus leerde de Farizeeër het menselijke gebaar toen deze laatste de Wet boven het hart stelde. God is thuishomen, tot rust komen, omdat wij Zijn kinderen zijn, en we zullen eerder thuis zijn met ontroering dan met splinters zoeken.

Marcel Zuiderland 24 augustus 2004.